

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๓๘

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00038

๓๘...

พระบัวเหี่ยวออกจาก “ผลสมบัติ” เมื่อเวลาแปดนาฬิกาตรงของวันรุ่งขึ้น ท่านแม่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้มารดาและพ่อเลี้ยง พร้อมกันนั้นก็ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอให้บุคคลทั้งสองเลิกทำปาณาติบาตอันเป็นมิจฉาอาชีพะ หันมาเลี้ยงชีพด้วยสัมมาอาชีพะ

ท่านรู้สึกถึง “พลัง” ที่แผ่ออกไปจากตัว และเกิดความมั่นใจอย่างประหลาดว่านางบุญพาและนายหุ่ม สามีของนางต้องได้รับส่วนแห่งบุญกุศลนั้นอย่างแน่นอน

เสร็จกิจธุระอันสำคัญนั้นแล้ว ท่านจึงสรรงน้ำทำความสะอาดร่างกาย รู้สึกตัวเบา สดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อำนาจแห่งบุญกุศลอันเกิดจาก “ภาวนามัย” ช่างประณีตลึกซึ้ง และ “จิตที่ฝึกไว้ดีแล้ว” เท่านั้นจึงจะสัมผัสได้

เลยเวลาอาหารเข้าร่วมครึ่งชั่วโมง ท่านไม่รู้สึกหิวจึงเริ่มเดินจงกรมและตั้งใจจะนั่งสมาธิไปจนถึงสิบเอ็ดนาฬิกาอันเป็นเวลาเพล ต่อจากนั้นจึงจะแม่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา ญาติพี่น้อง เทพยดา เปรต และสรรพสัตว์ทั้งหลายทุกภพทุกภูมิที่อยู่ในทุกทิศโดยไม่มีประมาณ และที่จะลืมเสียมิได้ก็คือ เจ้ากรรมนายเวรของท่าน บางทีพวกเขาอาจพากันอโหสิกรรมให้ หรือไม่ก็ให้ท่านได้ชดใช้กรรมเร็วขึ้น อย่างซ้าก็ขอให้ก่อนเวลาที่พระอุปัชฌายาจารย์ของท่านจะมรณภาพเพื่อ “ใช้หนี้”

เดินจงกรมได้ชั่วโมงเศษจึงกำหนดนั่ง รู้สึกสมาธิตั้งมั่นได้รวดเร็วกว่าทุกครั้ง การกำหนดพอง – ยุบ ชัดเจนและสม่ำเสมอ อาการปวดเมื่อยต่าง ๆ ไม่ปรากฏ ท่านรู้สึกสบายกายสบายใจตลอดเวลาที่นั่น มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม และสามารถประคองจิตไว้ไม่ให้ตกกังวลค์

กระทั่งได้ยินเสียงระฆังเพลจึงถอนจิตออกจากสมาธิ แล้วแม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังเทพยดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จากนั้นจึงเดินไปยังหอนั่งเพื่อฉันภัตตาหารเพล

เมื่อท่านกำลังจะก้าวเท้าขึ้นบันไดหอนั่ง ก็ได้ยินเสียงเรียกอยู่ข้างหลัง หันไปดูก็พบชายวัยกลางคนนั่งคุกเข่ากับพื้นซีเมนต์ มีมือประคองถาดอาหาร เป็นถาดทรงกลมทำด้วย

กระเบื้องลายคราม ในถาดมีชามชุดบรรจุอาหารพร้อมฝาครอบตรงกลางถาดมีแก้วใส่น้ำไว้
เกือบเต็ม

“ท่านบัวเหี่ยว เราขออนุโมทนาในส่วนกุศลที่ท่านได้ทำแล้ว ขอถวายอาหารมีอันนี้แก่
ท่าน โปรดรับประเคนด้วย” พระบัวเหี่ยวยื่นมือทั้งสองออกไปรับถาดอาหาร แล้วถามขึ้นว่า

“โยมมาจากไหน แล้วทำไมถึงรู้จักอาตมา” ท่านไม่เคยเห็นบุรุษผู้นี้มาก่อน ท่าทางเขา
มีอะไร ๆ ที่ผิดไปจากคนธรรมดา แม้จะแต่งตัวเหมือนชาวบ้านทั่ว ๆ ไป ทว่าผิวพรรณดู
ละเอียดผุดผ่อง ทั้งยังมีกลิ่นหอมจาง ๆ ลอยออกจากกาย เป็นกลิ่นที่จุมุกของพระบัวเหี่ยวไม่
เคยได้สัมผัสมาก่อน

“เราอาศัยอยู่แถวนี้ แต่ไม่เคยมาให้ใครเห็น นอกจากท่านพระครูแล้วก็มีท่านนี้แหละที่
เห็นเรา” เสียงนั้นฟังกังวาน แม้จะไม่มีคำว่า “ครับ” หากก็ฟังไม่ขัดหู

“ขอบใจโยมมาก เชิญขึ้นข้างบนก่อนสิจะได้คุยกัน”

“ไม่หรอก เราจะรีบกลับ เราไปละ” บุรุษนั้นก็ลงกราบสามครั้งแล้วลุกเดินออกไป
ทางประตูหลังวัด พระบัวเหี่ยวคิดว่าเขาคงเป็นชาวบ้านฝั่งโน้นพายเรือข้ามฟากมา จึงอยาก
ไปดูให้เห็นกับตา วางถาดใบนั้นไว้ตรงหัวบันไดแล้วเดินตามออกไปติด ๆ ครั้นพ้นประตูวัด
ออกไป กลับไม่พบผู้ใดเดินอยู่แถวนั้นแม้แต่คนเดียว มองลงไปด้านล่างก็ไม่พบเรือแม้แต่ลำ
เดียวเช่นกัน ท่านจึงเดินกลับหอดฉันด้วยความฉงนฉงาย คิดว่าฉันเสร็จจะต้องไปเรียนถาม
ท่านพระครูให้หายข้องใจ

พระบัวเหี่ยวหยิบถาดอาหารตรงหัวบันไดขึ้นมา ครั้นนั่งเรียบร้อยแล้วจึงเปิดฝาครอบ
ออกที่ละใบ ชามแรกเป็นข้าวสวย ชามที่สองเป็นน้ำพริก ชามที่สามเป็นผักต้ม มองเผิน ๆ ก็
เป็นอาหารพื้น ๆ ของพวกชาวบ้าน ทว่ากลิ่นนั้นหอมหวานชวนรับประทานยิ่งนัก ท่านใช้ช้อน
ตักน้ำพริกราดลงบนข้าวแล้วใช้ส้อมจิ้มผักต้มมาวางบนน้ำพริก ตักใส่ปากกำหนด “เคี้ยว
หนอ ๆ” กระทั่งถึง “กลืนหนอ” แล้วก็ให้รู้สึกอิ่มแปล้ทั้งที่ฉันไปเพียงคำเดียว ท่านยกแก้วน้ำ
ขึ้นดื่ม แล้วหันไปบอกพระที่นั่งข้าง ๆ

“ลองน้ำพริกผักต้มนี้ดูสักคำสิท่าน รสชาติอร่อยดีแท้”

“อร่อยก็กำหนด “รสหนอ” ซื้ท่าน อย่างเป็นทางการ” ภิกษุรูปนั้นถือโอกาส “สอน”
แล้วพูดต่อไปว่า

“วันพระวันโกนเขาก็ต้องฉันหมูเห็ดเป็ดไก่ เรื่องอะไรจะไปฉันน้ำพริก เมื่อจะแยะอยู่
แล้ว” ท่านพูดเพราะไม่ได้ “กลิ่น” อย่างที่พระบัวเหี่ยวได้ ในสายตาของภิกษุรูปนั้น สิ่งที่อยู่ใน
ถาดก็คือน้ำพริกผักต้มธรรมดาที่แสนจะเบื่อบ่อย

ระหว่างที่นั่งรอพระรูปอื่น ๆ ฉัน พระบัวเหียวก็กำหนดสติ ด้วยการพิจารณา “pong – yun” ที่ห้อง จิตของท่านเริ่มจะชินกับการเจริญสติอยู่ทุกอิริยาบถ

“เป็นไง วันนี้อาหารไม่ถูกปากหรือยังไง ฉันน้อยเหลือเกิน” พระมหาบุญตามอย่าง เป็นห่วง

“หามิได้ครับ ผมอึดและรู้สึกมีความสุขมาก หลวงพี่ไม่ลองสักคำหรือครับ” พุดพลาง ส่งชามผักและน้ำพริกให้ พระมหาบุญตักมาชิมอย่างเสียไม่ได้ ในความรู้สึกของท่านมันก็เป็น อาหารธรรมดา ๆ ที่ไม่มีรสมีชาติอะไร พระบัวเหียวมีรู้ตอกว่าสิ่งที่ตนกำลังประสบอยู่ใน ขณะนี้เป็นเรื่องที่น่ารู้ได้เฉพาะตัว

เมื่อฉันเสร็จและ “ยถาสัพพี” พร้อมกับภิกษุรูปอื่น ๆ แล้ว พระบัวเหียวก็เดินตรง มายังกุฏิท่านพระครู เป็นเวลาเดียวกับที่ท่านเจ้าของกุฏิบอกให้บรรดา “ผู้มีใบหน้าอันเปื้อน ทุกข์” ทั้งหลายพากันไปรับประทานอาหารที่โรงครัว แล้วท่านก็ไม่ได้ขึ้นไปเขียนหนังสือ ข้างบน เพราะรู้ว่าพระบัวเหียวจะต้องมาหา

เพียงจิตใจเดียวพระหนุ่มก็มา หากคราวนี้มาในมาดใหม่ คือมาดของ “ผู้มีใบหน้าอัน เปื้อนสุข” กราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้ว พระหนุ่มจึงเริ่มเรื่อง

“หลวงพ่อกับผมปฏิบัติได้ตามที่เคยกราบเรียนหลวงพ่อไว้ทุกประการ”

“ดีมาก ฉันขออนุโมทนา” อาจารย์ยกมือขึ้น “สาธุ”

“แต่มันมีเรื่องสงสัยเกิดขึ้นแล้วครับหลวงพ่อ ผมสงสัยจริง ๆ แล้วก็รู้ว่าหลวงพ่อต้อง แก่ข้อสงสัยให้ได้”

“แหม รู้สึกว่าเธอจะมีวิจิกจฉานิวรรณมากจิงนะบัวเหียวนะ” พระอุปัชฌาย์ว่า

“มันไม่ใช่วิจิกจฉานิวรรณหรือครับหลวงพ่อ มันสงสัยยังงี้ก็บอกไม่ถูก รู้แต่ว่ามัน ไม่ใช่นิวรรณแต่เป็นอะไรก็ไม่รู้”

“งั้นก็ลองเล่าไปซิ” พระบัวเหียวจึงเล่าเรื่องบุรุษผู้นั้นนำอาหารมาถวาย เล่าอย่าง ละเอียดยตั้งแต่ต้นจนจบ

“ฉันขออนุโมทนา” ท่านพระครูพุดพร้อมกับยกมือขึ้น “สาธุ” พระบัวเหียวรู้สึกงงงง หนักขึ้น กำลังจะเอ่ยปากถาม ท่านพระครูก็พุดขึ้นว่า

“ฉันขออนุโมทนา เธอปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากที่สุดในบรรดาพระภิกษุที่อยู่วัดนี้ รู้ไว้ เสียด้วย ผู้ชายที่นำอาหารมาให้เธอเมื่อสักครู่นี้แหละคือ เทวดา ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดา อย่างที่เธอเข้าใจหรอกนะ”

“เทวดา” พระบัวเหี่ยวทวนคำ

“จะเป็นไปได้อย่างไรครับหลวงพ่อกับ” ถามอย่างขឹងใจเต็มประดา

“ได้หรือไม่ได้มันก็เป็นไปแล้ว เธอจำไม่ได้หรือที่เขาพูดกับเธอรว่านอกจากฉันแล้ว เธอเป็นคนที่สองที่ได้เห็นเขา”

“คงจะจริงครับ เอ แล้วพวกถาดกับถ้วยชามของเขาเล่าครับ ผมไม่ได้เอาลงมาจากหอฉัน แล้วก็ไม่ได้เอาไปคืนให้ที่ไหน” พระหนุ่มเกิดหวังเรื่องถ้วยชาม

“อย่ากังวล เรื่องนั้นไม่ต้องกังวล ของเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เขาเนรมิตขึ้นมา เดี่ยวเขาก็เรียกกลับคืนไปได้”

“แล้วทำไมเขาถึงจะจงมาถวายผมคนเดียวล่ะครับ แล้วพระมหาบุญชุบตุ๊กก็ไม่ได้รสชาติอย่างที่ผมได้”

“บัวเหี่ยว เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเฉพาะตัวนะ แล้วเธอไม่ต้องไปบอกใคร เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับฉันมานับครั้งไม่ถ้วน แล้วฉันก็ไม่เคยบอกกล่าวให้ใครฟัง ที่บอกเธอเป็นคนแรกเพราะเธอได้ประสบเหตุการณ์เดียวกัน ฉันถึงได้อนุโมทนากับเธอยังไงล่ะ”

“วันที่หลวงพ่อกับฉันอยู่ไหนแล้วอยู่ได้ทั้งวันก็เพราะฉันอาหารของเทวดานี่เอง ใช่มั้ยครับ”

“ก็คงยังงั้น เขาเรียกว่า อาหารทิพย์ ที่เรียกอย่างนี้เพราะมันประณีตกว่าอาหารของมนุษย์ ต้องฉันทีละมาก ๆ แล้วก็ถ่ายมากออกมาเป็นอุจจาระ ฉันมากก็ถ่ายมาก แต่อาหารทิพย์ฉันคำเดียวอิมแล้วไม่มีกากเหลือเป็นอุจจาระ พวกเทวดาเขาจึงไม่ต้องถ่ายอุจจาระบนสวรรค์ก็เลยไม่มีส้วมเหมือนอย่างโลกมนุษย์” ท่านพระครูอรุณราชินาย

“หลวงพ่อกับเคยไปดูมาแล้วหรือครับ”

“ถึงไม่ดูก็รู้ ที่รู้เพราะ “เห็น” นะ”

“ที่ “เห็น” เพราะ “เห็นหนอ” บอกใช่ใหมครับ”

“เออหน้า จะอะไรก็ช่าง ถ้าเธออยากเป็นอย่างฉันก็ให้เร่งทำความเพียรเข้า วันหนึ่งก็จะสำเร็จได้”

หลวงพ่อกับทำไมเทวดาเขาจึงนำอาหารมาถวายเฉพาะผมกับหลวงพ่อกับล่ะครับ ทำไม่พระรูปอื่น ๆ เขาจึงไม่ถวาย”

“ก็เขาพอใจในการประพาศปฏิบัติของเราละสิ อย่าลืมนะบัวเฮียว พระที่ปฏิบัติปฏิบัติชอบนั้นประเสริฐกว่าเทวดาเสียอีก แม้เทวดาเขาก็ยังนับถือ การที่เขาให้อาหารมาถวาย เขาก็อยากได้บุญเหมือนกัน ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระอรหันต์ท่านออกจากนิโรธสมบัติ พวกเทพดา ก็พากันนำอาหารมาถวายโดยแปลงมาในรูปของมนุษย์”

“เป็นเทวดาก็ยังอยากได้บุญอีกหรือครับ”

“อยากได้สิ ก็เวลาที่เราปฏิบัติกรรมฐานเสร็จ เราถึงต้องแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เทวดาด้วย เมื่อเขาได้รับส่วนกุศลเขาก็อาจจะตอบแทนบุญคุณเราด้วยการนำอาหารทิพย์มาถวาย และเมื่อเขาถวายเขาก็ได้บุญเพิ่มขึ้นอีก”

“แล้วเทวดาเขาไม่ปฏิบัติกรรมฐานหรือครับ ถ้าเขาอยากได้บุญมาก ๆ ก็น่าจะปฏิบัติเองแทนที่จะมาคอยรับส่วนบุญจากมนุษย์”

“เขาก็คงอยากปฏิบัติ แต่บางครั้งก็หาคนสอนให้ไม่ได้ อีกประการหนึ่ง ภูมิของเทวดาเป็นภูมิที่มีแต่ความสุขสบาย เขาก็เลยพากันเสพเสวยความสุขสบายนั้นจนเพลิน เรียกว่าบรรยาภาศบนสวรรค์มันไม่เอื้ออำนวยต่อการประพาศปฏิบัติพรหมจรรย์ว่่างั้นเถอะ”

“งั้นเป็นมนุษย์ก็ดีกว่าเป็นเทวดาสีครับ”

“มันก็ดีกว่าในแง่นี้ แต่ถ้าจะเอาในแง่ความสุขสบาย เป็นเทวดาดีกว่า เพราะเทวดามีความสุขทิพย์เป็นความสุขที่เนรมิตขึ้นมาได้ตามใจปรารถนา”

“งั้นผมอยากเป็นเทวดาแล้วสิครับ จะได้เสวยอาหารทิพย์ทุก ๆ วัน”

“อย่าเลยบัวเฮียว เป็นเรอนั้นแหละดีแล้ว เพราะทางที่เรากำลังเดินอยู่นี้เป็นทางสายเอกที่จะนำเธอไปสู่ความหลุดพ้นจากวัฏสงสาร การเป็นเทวดาแม้จะสุขสบายอย่างไรก็ต้องเวียนว่าย วนเวียนอยู่ในสังสารสาครอย่างมิรู้จบสิ้น แล้วก็ใช้ว่าจะเลือกเกิดเป็นเทวดาได้ทุกภพทุกชาติเสียเมื่อไหร่ ประมาทพลาดพลั้งลงเมื่อใดก็ต้องไปเกิดในทุคติในอบาย”

“หลวงพ่อกับ พวกเทวดานี้มีแต่ดี ๆ ไซ้ไหมครับ ที่เลว ๆ มีไหมครับ” คนเป็นศิษย์ถามอีก

“เทวดามีสองประเภท คือพวกที่เป็นสัมมาทิฐิกับพวกมิจฉาทิฐิ ก็เหมือนมนุษย์นั้นแหละมีทั้งคนดีและคนเลว พวกเทวดาที่เป็นสัมมาทิฐิเป็นพวกเทวดาตรง ส่วนพวกมิจฉาทิฐิเป็นพวกเทวดาพาล พวกหลังนี้ชอบกินเครื่องเช่น ชอบรับสินบน ส่วนพวกแรกไม่รับเพราะชอบความยุติธรรม”

“เทวดาที่นำอาหารมาให้ผมเป็นเทวดาตรงใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ถ้าเป็นเทวดาพาลจะไม่ชอบทำบุญ ก็เหมือนคนเลวที่ชอบทำแต่บาป ไม่รู้จักสร้างบุญสร้างกุศลใส่ตัว เทวดากับมนุษย์จะว่าไปแล้วก็ไม่ต่างกันสักเท่าไร สำหรับเธอขณะนี้อาจเรียกว่าดีกว่าเทวดา แต่ก็อย่าล้าพองใจ อย่ากำเริบเสิบสาน ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติไป วันหนึ่งก็อาจจะถึงจุดหมายได้” พระบัวเหี่ยวแสนจะดีใจจนต้องกำหนด “ดีใจหนอ ดีใจหนอ” อยู่นาน

“หลวงพ่อกับ ผมจะเล่าเรื่องนี้ให้พระมหาบุญฟังจะได้ไหมครับ” ท่านขออนุญาตอาจารย์

“ไม่ได้เด็ดขาด ก็ฉันบอกแล้วยังไงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเฉพาะตัว ห้ามนำไปบอกเล่าใคร ดีไม่ดีเขาจะหาว่าเธอบ้า ดูแต่ฉันซี ได้ฉันของทิพย์มาตั้งสี่ห้าปียังไม่เคยปริปากบอกใคร ที่บอกเธอเป็นคนแรกก็เพราะเห็นว่าเธอก็ประสบมาแบบเดียวกันจึงพูดกันรู้เรื่อง เธอไม่เห็นหรือว่าตอนให้พระมหาบุญชิมอาหารทิพย์ เขาก็ยังว่ามันเป็นของธรรมดา ๆ ทั้งนี้เพราะเทวดาเขาจงใจให้เธอผู้เดียว คนอื่นมาชิมจึงไม่ได้รับและกลืนอย่างที่ได้ ฉันขอร้องนะบัวเหี่ยว ห้ามนำเรื่องนี้ไปบอกใครเพราะมันไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ไม่ว่าจะป็นประโยชน์ตนหรือประโยชน์ท่าน เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจครับ แต่...หลวงพ่อกับ ถ้าเกิดพระมหาบุญท่านเจอเหตุการณ์แบบผมแล้วผมค่อยบอกว่าผมก็เจอมาแล้ว อย่างนี้จะดีไหมครับ”

“ถ้าอย่างนั้นละก็ได้ ต้องให้เขาประสบกับตัวเองเสียก่อนเขาจึงเชื่อ เพราะของอย่างนี้มันพิสูจน์ให้ผู้อื่นรู้เห็นด้วยแบบวิทยาศาสตร์ไม่ได้ มันไม่ใช่ของสาธารณะ แต่เป็นของเฉพาะตน เพราะฉะนั้นถ้าเธอปากสว่างไปเที่ยวบอกใครต่อใคร เขาจะต้องว่าเธอบ้าแน่ ๆ จำเอาไว้”

“แล้วจะบาปไหมครับ”

“บาปซี บาปทั้งคนบอกและคนถูกบอกนั่นแหละ”

“บาปยังไงครับ อย่างผมนี่ผมพูดเรื่องจริงไม่ได้โกหกแล้วจะบาปได้ยังไง”

“ก็เวลาที่เธอพูดเรื่องจริงแล้วคนฟังเขาไม่เชื่อล่ะ เธอรู้สึกอย่างไรล่ะ”

“โกรธซีครับ ผมโกรธหัวฟัดหัวเหวียงเลย แต่พอรู้ตัวผมก็กำหนด “โกรธหนอ โกรธหนอ” ไปจนกว่าจะหายโกรธครับ”

“ถึงอย่างนั้นเธอก็โกรธใช่ไหม ก่อนจะกำหนดได้เธอก็โกรธไปแล้วใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“แล้วโกรธเป็นอะไร เป็นอกุศลมูลตัวไหน”

“ตัวโทสะครับ”

“แล้วบาปไหมเล่า”

“บาปครับ”

“นั่นแหละฉันถึงบอกว่าไม่ต้องเล่าให้คนอื่นฟัง เพราะเขาเกิดไม่เชื่อ เธอก็ต้องบาป”

“แต่ถ้าเกิดเข้าเชื่อล่ะครับ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกบัวเฮี้ยวเอ๋ย คนสมัยนี้เขาคิดว่าเขาฉลาด เขาจึงไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ อย่างที่เธอคิดแถมใครเชื่อง่ายเขาก็หาว่าโง่ หาว่าเง่า ยิ่งเรื่องอย่างนี้เขายังไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด คนทุกวันนี้เขาไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป เพราะเขาหาว่าสิ่งเหล่านี้ไร้สาระ พอตายไปก็ไม่มีโอกาสกลับมาแก้ตัว หน้าสงสาร” ท่านส่ายหน้าช้า ๆ อย่างปลงสังเวช

“แต่ถ้าเราสามารถพิสูจน์ให้เขาเห็นได้ล่ะครับ”

“เธอจะเอาอะไรมาพิสูจน์ เอาละ สมมุติเรื่องที่เกิดกับเธอวันนี้ ถ้าคนฟังเขาอยากเห็น เทวดาบ้าง เธอจะไปเอาเทวดาที่ไหนมาให้เขาดู เพราะเธอเองก็ยังไม่รู้ว่าเทวดาองค์นั้นมาจากไหน อย่าไปคิดให้ปวดหัวเลยนะ เชื่อฉันเถอะ”

“ครับ ไม่คิดก็ได้ครับ พระหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย หากก็ยังไม่หายสงสัยจึงถามขึ้นอีกว่า

“หลวงพ่อกับแล้วคนฟังเขาจะบาปไหมครับ คือผมเล่าแล้วเขาไม่เชื่อเขาจะบาปไหมครับ”

“เธอบาปไหมล่ะ”

“ก็เพราะผมไม่ทราบนะซีครับถึงได้เรียนถามหลวงพ่อกับนี่ไง กรุณาอธิบายให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ”

“แหม คำถามเธอมันแค่ระดับ ป.๔ เท่านั้นนะบัวเฮี้ยว” ท่านตำหนิกราย ๆ

“ก็ผมจบแค่ ป.๔ นี่ครับ ไม่ได้จบมัธยมเหมือนหลวงพ่อกับ จะต้องมีคำถามระดับ ม.๖ มาถาม” คนเป็นศิษย์ย้อ

“ไม่แน่หรอกบัวเฮี้ยว คนจบ ป.๔ สามารถถามคำถามระดับ ม.๖ ได้ ฉันจบแค่ ม.๖ ยังถามคำถามระดับปริญญาเอกได้เลย”

“สอนเดี๋ยวนี้แหละหนู ต้องสอนกันตั้งแต่อยู่ในท้อง ข้อสำคัญพ่อแม่ต้องทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย ถ้าแม่คนไหนนั่งจู้ไฟทั้งวัน รับรองลูกออกมาเล่นไฟเก่ง เพราะเขาสังเกตการณ์มาตั้งแต่อยู่ในท้อง เสียงหัวเราะดังขึ้น

“อ้าว นี่เรื่องจริงนะ ไม่ได้พูดเล่น เด็กจะดีนะ เขาจะดีมาตั้งแต่ในท้องเลย อย่างบางคนพอคลอดออกมาปั๊บก็บอกแม่ว่า “แม่จำตักบาตรเถอะ” ท่านเลียนเสียงเด็กพูด บรรดาคนฟังพากันหัวเราะอีก

“นี่ถ้าเขาพูดยั้งก็แสดงว่าคนดีมาเกิด สำคัญเขาจะพูดว่า “แม่จำซื้อรองเท้าหน้าสูง” ถ้าแบบนี้แปลว่าชอบแต่งตัว ไม่ค่อยดีเท่าไร”

“รองเท้าหน้าสูงไม่มีหรอกคะหลวงพ่อกับสงฆ์คงจะเป็นรองเท้าสันสูง” สตรีนั้นแย้ง

“ไม่ใช่สันสูง รองเท้าหน้าสูงก็คือ ใส่แล้วหน้าสูงไงล่ะ หน้าเชิดสูงไปเลย” ท่านทำหน้าที่เชิดประกอบ คนฟังหัวเราะอีก

“แต่พอถอดรองเท้าออกหน้าต่ำเลย นี่แหละรองเท้าหน้าสูง โยมเคยใส่ไหมล่ะ” ท่านถามสตรีสูงอายุนั่งหลังสุด

“เคยคะ เคยสมัยสาว ๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ไหวแล้วคะ สังฆารมณ์ไม่อำนวย” หญิงสูงวัยตอบ นางมารอเพื่อขอผลมะตูมเสกไปให้ลูกสาว...

มีต่อ.....๓๙